



WOJEWODA
WARMIŃSKO - MAZURSKI

PN.4131.17.2018



Olsztyn, dnia 24 kwietnia 2018 r.

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2017 r., poz. 1875 z późn.zm.), stwierdzam nieważność uchwały nr LV/364/2018 Rady Miejskiej w Gołdapi z dnia 30 marca 2018 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Gołdapi, w części obejmującej:

- § 3 ust. 1 uchwały, w zakresie dotyczącym sformułowania: „niezwłocznego”,
- § 3 ust. 2 uchwały,
- § 4 ust. 2 uchwały, w zakresie dotyczącym sformułowania : „własnego”,
- § 9 uchwały,
- § 20 ust. 3 pkt 1 uchwały, w zakresie dotyczącym sformułowania: „dużych i olbrzymich bądz”, „lub zachowujące się w sposób agresywny” oraz sformułowania: „oraz wyłącznie przez osoby dorosłe”,
- § 20 ust. 4 uchwały.

Uzasadnienie

Uchwałą wskazaną we wstępie, przedłożoną organowi nadzoru w dniu 9 kwietnia br., powołując jako podstawę art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, (Dz.U. z 2017 r., poz. 1289 z późn.zm.), Rada Miejska w Gołdapi uchwaliła Regulamin utrzymania czystości i porządku.

W treści § 3 ust. 1 i ust. 2 uchwały, Rada postanowiła, że właściciele nieruchomości położonych wzdłuż chodników, mają obowiązek niezwłocznego uprzątnięcia błota, śniegu, lodu oraz innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego oraz, że uprzątnięcie ww. zanieczyszczeń polega na usunięciu ich w miejsce niepowodujące zakłóceń w ruchu pieszym i pojazdów.

W ocenie organu nadzoru, powołane przepisy Regulaminu, w zakwestionowanym zakresie, w sposób istotny naruszają przepis art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Zgodnie z delegacją ustawową, w analizowanym zakresie, regulamin winien określać szczegółowe wymagania w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujące uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego.

Jednocześnie jednak, zgodnie z ugruntowaną judykaturą, określenie przez radę gminy częstotliwości i sposobu wykonywania obowiązków w zakresie usuwania błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń, wykracza poza delegację ustawową (m.in. wyrok WSA w Poznaniu z 9 października 2013 r. sygn. akt: IV SA/Po 741/13). Także Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach, w wyroku z dnia 9 lipca 2014 r., sygn. akt II SA/GI 258/14 przyjął, iż art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b, w związku z art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku, nie upoważnia rady gminy do określania częstotliwości wykonywania tych obowiązków, ani też sposobu i miejsca gromadzenia błota, śniegu, lodu i zanieczyszczeń.

W treści § 4 ust. 2 uchwały, Rada wprowadziła zakaz dokonywania napraw pojazdów samochodowych poza warsztatami samochodowymi, za wyjątkiem drobnych napraw własnych pojazdów i pod warunkiem, że powstające odpady zostaną zgromadzone w pojemnikach do tego przeznaczonych.

W ocenie organu nadzoru, termin „własny”, zastosowany w odniesieniu do naprawianego samochodu, użyty został w uchwale w znaczeniu potocznym, gdyż różnicowanie możliwości dokonywania napraw pojazdu, z uwagi na podmiot (właściciel) dokonujący naprawy, nie znajduje żadnego uzasadnienia, a powodować może wątpliwości interpretacyjne przepisu uchwały.

W treści § 9 uchwały, Rada postanowiła, że w stosunku do właścicieli nieruchomości, dla których nie ustalono rodzaju minimalnych pojemników, przepisy § 6 - § 8 Regulaminu (w których ustalono zwłaszcza rodzaje minimalnych pojemników dla nieruchomości w zabudowie jednorodzinnej, nieruchomości w zabudowie wielolokalowej, dla szkół, żłobków, przedszkoli, lokali gastronomicznych, obiektów handlowych, zakładów produkcyjnych, rzemieślniczych i usługowych, dla szpitali, domów opieki, dla hoteli i obiektów noclegowych, dla domków letniskowych, działek rekreacyjnych, ogródków działkowych, targowisk, cmentarzy, ulicznych punktów konsumpcji, plaż i kąpielisk oraz niewymienionych, a prowadzących działalność gospodarczą podmiotów), stosuje się odpowiednio.

Analogicznie, odpowiednie stosowanie norm regulaminu, Rada przewidziała w treści § 20 ust. 4 uchwały, przyjmując, że dla innych niż psy zwierząt domowych, mogących stanowić zagrożenie dla ludzi, stosuje się odpowiednio przepis, nakładający na właścicieli psów obowiązki, które musi spełnić, wyprowadzając psa w miejscu publicznym.

W ocenie organu nadzoru, zakwestionowane przepisy, nie spełniają wymogów wynikających z zasady prawidłowej legislacji, znajdującej oparcie w treści art. 2 Konstytucji RP, zgodnie z którą, normy powszechnie obowiązujące, zawarte w aktach prawa miejscowego, muszą regulować określoną materię w sposób jasny, niebudzący wątpliwości i nie mogą być wzajemnie sprzeczne.

Podnieść należy, że także z uwagi na rygor odpowiedzialności, grożącej za niewykonanie obowiązków określonych w regulaminie (o czym stanowi przepis art. 10 ust. 2a ustawy), regulacja regulaminowa musi być adekwatna do zakresu delegacji udzielonej radzie, jak też staranna i jednoznaczna.

Zastosowane odesłania, do „odpowiedniego” stosowania przepisów uchwały, nie mogą zostać uznane za regulację jasną, jednoznaczną i precyzyjną.

Ostatecznie też, jako niejednoznaczne i nieprecyzyjne, ocenić należy przepisy zawarte w treści § 20 ust. 3 pkt 1 uchwały, w zakresie, w jakim nakładają obowiązek wyprowadzania na smyczy i w kagańcu, psów „zachowujących się” w sposób agresywny, a także – obowiązek wyprowadzania psów wyłącznie przez „osoby dorosłe”.

Odmienne aniżeli „psy ras uznanych za agresywne” (które stosownie do treści art. 10 ust. 3 ustawy o ochronie zwierząt, ujęte zostały w treści rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie wykazu ras psów uznawanych za agresywne), „psy ras dużych”, „psy ras olbrzymich” oraz „psy zachowujące się w sposób agresywny”, są kategoriami funkcjonującymi w języku potocznym, kategoriami niejednoznacznymi, gdyż są nieidentyfikowalne prawnie. Analogicznie, termin „osoby dorosłe”, może być rozumiany różnorodnie i nie posiada definicji legalnej.

Mając na uwadze powyższe, rozstrzygnięto jak w sentencji.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko – Mazurskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

WOJEWODA
WARMIŃSKO-MAZURSKI
Artur Hojecki

Otrzymują :

- Przewodniczący Rady Miejskiej w Gołdapi
- Burmistrz Gołdapi